

ת"פ 35826/01/19 - מדינת ישראל נגד פטר דריקר

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 35826-01-19 מדינת ישראל נ' דריקר
בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פטר דריקר

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). על פי עובדות כתב האישום, רכש הנאשם מוצר בחנות לריהוט גן (להלן - החנות), אך בהמשך נתגלעה מחלוקת בין הצדדים על אודות המוצר והנאשם הגיש נגד החנות תביעה קטנה, אשר נדחתה ביום 1.7.18.

כאמור בכתב האישום, ביום 22.7.18 נכנס הנאשם לחנות, התיישב על מערכת ישיבה מסוג "נוואדה", שלף מכיסו חפץ וחתך באמצעותו שתי כריות ישיבה. בהמשך, ניגש למערכת ישיבה מסוג "מונקו", התיישב על גבי כרית ישיבה, שלף מכיסו חפץ וחתך את כרית הישיבה וכך עשה גם במערכת ישיבה מסוג "ג'ניפר", עת התיישב עליה וחתך את כרית הישיבה באמצעות החפץ.

הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ומשכך נשמעו ראיות הצדדים.

ראיות הצדדים ויריעת המחלוקת

2. ראיות המאשימה מבוססות בעיקר על דיסק המתעד לשיטתה את האירוע. כן העידו מטעמה מנהל החנות, מספר שוטרים ועדות של עובד נוסף בחנות הוגשה בהסכמה. הנאשם העיד להגנתו ולא העיד עדים נוספים. לאור מהות יריעת המחלוקת כפי שיובהר להלן, אין מקום לסקור בנפרד את ראיות הצדדים ואעשה כן במהלך הדיון בטענות הצדדים וכמידת הצורך.

3. אין מחלוקת בין הצדדים על כך שזמן קצר לפני האירוע מושא כתב האישום ניתן פסק דין אשר דחה את תביעת הנאשם נגד החנות. מדובר היה בהליך במסגרתו ביקש הנאשם להכיר בזכותו להשיב כיסא נדנדה שרכש ולקבל את כספו חזרה (להלן - הנדנדה). בית המשפט לא קיבל את גרסתו ודחה כאמור את תביעתו. יצוין למען שלמות התמונה (ולדברים תהא חשיבות בהמשך) כי הנדנדה נותרה בכל תקופת ניהול המשפט בחנות, לאחר שהנאשם השיבה לחנות והותירה שם.

4. הנאשם אינו חולק גם שהיה ביום הרלוונטי בחנות וכי הדיסק ת/3א' מתעד את מעשיו בחנות אותו יום לרבות את העובדה שישב על מערכות הישיבה הנזכרות בכתב האישום.

5. עם זאת, בדיסק לבד לא די, שכן לא ניתן לראות בסרטונים באופן ברור שהנאשם אכן מבצע את החתכים המיוחסים לו. ואולם, גרסת המאשימה היא שהראיות הבאות מבססות מסקנה זו מעבר לספק סביר:

(-) הנאשם הגיע לחנות ללא מטרה ברורה ושהה בה כשתי דקות בלבד מבלי שפנה לאיש; (-) הוא עשה כן זמן קצר לאחר שהפסיד בתביעתו ולא התקבלה עמדתו להשבת הנדנדה

שרכש;

(-) הוא נראה בעת הישיבה על הספות מאגרף את כף ידו הימנית ומכניס דבר מה לכיסו לאחר מכן;

(-) הוא נראה יושב בדיוק על ארבע הכריות אשר נמצאו חתוכות;

(-) הנזק התגלה זמן קצר יחסית לאחר עזיבתו את החנות;

(-) לא נמצאו חתכים בכריות אחרות מאלו שעליהן ישב הנאשם;

המאשימה סבורה שראיות אלו, בצד חוסר האמון שיש ליתן לעדות הנאשם, מוכיחות את העובדות כנדרש.

6. גרסת הנאשם היא, כאמור, הכחשה. ביתר דיוק טענת הסנגור היא שלא ניתן לראות בבירור שהנאשם גורם נזק כלשהו בעת ישיבתו ולכן לא ניתן לשלול שהנזק בוצע על ידי אדם אחר, לפני שהנאשם הגיע לחנות, או לאחר מכן, היינו שנוכחותו במקום הייתה תמימה וכי הנזק במקרה התגלה במקומות בהם הוא ישב. נטען בעניין זה כי היה על המאשימה לדרוש את הסרטונים המתעדים את מהלך הדברים בחנות משעות הבוקר ועד גילוי הנזק וחסר זה מהווה מחדל חקירה המצדיק את זיכוי הנאשם.

דין והכרעה

7. כאמור, אבן הראשה בראיות המאשימה היא סרטונים המתעדים את התנהגות הנאשם בחנות. המאשימה הגישה שני דיסקים בעניין זה. האחד הוא ת/3א' - דיסק ובו קבצים שהועתקו על ידי חוקר המחשבים מר אבשלום אבן

עמוד 2

ממחשבי החנות. הנאשם טען אמנם לכשלים באופן עבודתו של החוקר אך הוא אינו חולק על קבילותו של דיסק זה וממילא שלא העלה כל טענה בדבר מניפולציה כלשהי שבוצעה בסרטונים המצויים בו. עם זאת, אציין למען הסר ספק שקבילות הסרטונים הוכחה כנדרש. בעדותו בפני תיאר החוקר כי העתיק את הקבצים ממחשב החנות וצרב אותם לדיסק ת/3א' והמאשימה הגישה את טפסי העבודה ת/1 ו- ת/3 (מספר עבודה 1919.18). אמנם קיימת טעות בציון התאריך בת/3 (נכתב שהעבודה בוצעה ביום 8.6.18 כאשר צ"ל 8.8.18) ואולם מדובר בטעות סופר ברורה, כפי שציין החוקר, שכן ברי שלא יתכן שהמטרה הגיעה להעתיק את הקבצים לפני ביצוע העבירה. בכל מקרה, אין מדובר בטעות המשפיעה על מהימנות הראיה ולא נטען שכך הדבר. אדגיש עוד כי הנאשם אף אישר בחקירתו בבית המשפט שהדיסק מתעד את נוכחותו בחנות וזיהה בו את עצמו (עמ' 24, בש' 33; עמ' 25, בש' 11; עמ' 25, בש' 16 ואילך). משכך קבילות הדיסק ת/3א' הוכחה באופן ברור (ראו בנושא: ע"פ 6411/98 מנבר נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (2) 150(2000); ע"פ 2801/95 קורקין נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 791 (1998); ע"פ 4481/14 ג'סי בראונלי נ' מדינת ישראל (16.11.2016)).

8. למען שלמות התמונה אציין כי המאשימה הגישה סרטונים נוספים (ת/9) שהוגשו על גבי דיסק און קי (הֶחֱסָן נייד) ולקבילותם התנגד הסנגור מהטעם שמדובר בסרטונים ערוכים אשר האדם שערכם לא העיד. בהחלטתי מיום 15.6.20 (עת הועלתה ההתנגדות לראשונה) ציינתי כי אדרש לעניין לאחר שיונחו בפני ראיות מלאות בדבר זהות האדם שביצע את פעולת העריכה ועדותו תשמע. בסופו של יום התברר כי מדובר בבעל החנות אשר אינו רשום כעד תביעה. בתחילה ביקשה המאשימה לתקן את כתב האישום ולהוסיפו כעד תביעה, אך חזרה בה בהמשך מהבקשה ולא ביקשה בסיכומיה להכיר בקבילות ת/9. עם זאת אדרש לנושא בקצרה.

9. עיון בת/9 (אשר הוצג במהלך ישיבת ההוכחות וטרם העלאת ההתנגדות) מעלה כי מדובר בצילום ידני (ככל הנראה באמצעות טלפון נייד) של מסך מחשב בו הוקרנו הסרטונים המצויים בת/3. הצילום בוצע אגב ביצוע פעולת ZOOM IN וכן לפרקים בהילוך איטי. אכן, מדובר בפעולת עריכה המצריכה עקרונית עדות על כך שלא בוצעו בה מניפולציות המשנות את התיעוד ואולם על פני הדברים מדובר, כאמור, בצילום ידני רגיל ובסיסי של הסרטונים שבת/3 באופן שאינו פוגע בתוכנם, אלא מהווה מעין כלי עזר להמחשת מעשי הנאשם ומשכך אפשר וניתן היה להכשיר את קבילותו אף ללא עדות עורכו (ראו בהשוואה: ע"פ 4481/14 ג'סי בראונלי נ' מדינת ישראל (16.11.2016)). עם זאת, הכרעה בשאלה זו אינה נדרשת, שכן המאשימה לא טענה דבר בנושא וממילא, כאמור, הראיה הגולמית שלגבי קבילותה אין חולק, מצויה בחומר הראיות (ת/3א') ודי בה לצורך הכרעה. משכך, לא אתיחס בהכרעת הדין לסרטונים שבת/9 והדין כולו יתבסס על ת/3א'.

10. עם זאת ראיתי להעיר כי צודק הסנגור שאין להשלים עם מצב בו חומר החקירה אינו כולל תיעוד בדבר אופן עריכת הסרטונים וגביית עדות מהאדם שביצע את מלאכת העריכה. כמו כן צודק הוא שאין זה תקין שהחוקרת לא ידעה להשיב אילו סרטונים הציגה לנאשם בעת חקירתו במשטרה (היינו האם את ת/3א' או את ת/9; ראו עמ' 19; בש' 33). אעיר בעניין זה כי ראוי שהמשטרה תדייק בתיאור הסרטון המוצג לחשוד, היינו מאיזה הֶחֱסָן הוצג, מה שם הקובץ המלא וכיצב' פרטים מזהים שסייעו בעתיד לדעת מה הוצג בדיוק וימנעו ויכוחים מיותרים. להשלמת התמונה בנושא אציין כי דומה שהוצגו בפני הנאשם הסרטונים הערוכים שבת/9 וזאת לפי שמות תיקיות הקבצים שציננה החוקרת בעת החקירה (ת/10; עמ' 6) אשר תואמים את שמות התיקיות שבת/9 ולא בת/3א'. עם זאת, לנושא זה אין חשיבות ממשית, שכן הדין ייערך כאמור לפי הנראה בת/3א' אשר הוצג לנאשם בבית המשפט, הוא אישר את קבילותו והתייחס לנראה בו.

11. וכעת לגופם של דברים.

12. מעיון בדיסק ת/3א' עולה התמונה הבאה. הנאשם נכנס לחנות בשעה 13.03.57 (שעון מצלמת החנות) ושם פעמיו מיד ובאופן ישיר לספה המכונה "נוואדה". בסרטון המסתיים בספרות 3925 ניתן לראות את הנאשם מתיישב על ספה זו בשני מקומות שונים (בשעה 13.04.07 לפי שעון מצלמת החנות). הישיבה היא למשך שניות בודדות בכל פעם (ארבע שניות בישיבה הראשונה ושניה אחת בפעם השנייה). בסרטון המסתיים בספרות 4811 ניתן לראות את ישיבת הנאשם על אותה ספה אך מזווית שונה. צפיתי בסרטונים אלו פעמים רבות, תוך "פירוק" תנועות הנאשם "פריים אחר פריים". בסרטונים (ובאופן ברור יותר בסרטון 4811) נראה הנאשם כשהוא מתיישב על אחד ממושבי הספה כאשר ידו הימנית מאוגרפת ומונחת על כרית הספה. בעת ישיבתו מזיז הוא את ידו הימנית לאחור באופן המתיישב עם ביצוע פעולת חיתוך. הנאשם קם מיד מהמקום ועובר לשבת בכרית אחרת בספה. אף כאן הוא מבצע את אותה פעולה, היינו ישיבה מהירה כאשר ידו הימנית מאוגרפת ומונחת על הכרית וביצוע פעולת הזזה של היד הימנית באופן המתיישב עם פעולת חיתוך. כאשר הוא קם בפעם השנייה ניתן לראות (בסרטון 4811) חפץ כלשהו בידו הימנית, אותו הוא מכניס לכיס מכנסיו. ניתן גם לראות חפץ בידו השמאלית אותו לא מכניס הנאשם לכיסו. הנאשם קם מספה זו בשעה 13.04.16 (שעון מצלמת החנות).

13. כאן המקום להפנות לתמונות ת/4 אותן צילם מנהל החנות עוז סלם (להלן - עוז). בתמונות אלו ניתן לראות את ספת נוואדה עליה ישב הנאשם, כאשר בשני מקומות מצויים חתכים בכריות. השוואה בין הנראה בסרטון לבין התמונות (במראה עיניים בלבד כמובן) מעלה שהחתכים מצויים בדיק באותם מקומות בהם ישב הנאשם, היינו באותן כריות וכן בהתאמה של מיקום ידו הימנית למיקום החתך בכרית הרלוונטית.

14. ונשוב לסרטונים. בסרטון שמסתיים בספרות 1729 ניתן לראות את הנאשם מתיישב בשעה 13.04.50 על כורסת "מונקו". הגם שהמצלמה ממוקמת רחוק יחסית מהכורסה, ניתן לראות בבירור שהנאשם מתיישב כאשר ידו השמאלית על ידית העץ של הכורסה וידו הימנית על הכרית והוא מתרומם לאחר שנייה אחת בלבד. משם שם הנאשם פעמיו לספה הנמצאת בסמוך (בשם "ג'ניפר"). כאשר שעון מצלמת החנות מראה 13.05.02 ניתן לראות את הנאשם (המצוי בין שני עמודי ברזל) מוציא את ידו הימנית מכיסו ומתיישב על הספה (בשעה 13.05.06) כאשר ידו הימנית מבצעת תנועה מכיוון גב הספה קדימה. הנאשם קם מהספה לאחר שניה אחת בלבד.

15. שוב אפנה בעניין זה לתמונות שצילם עוז מהן עולה התאמה ברורה בין מיקום החתכים לבין המקומות בהם ישב הנאשם. כך, בת/5 ניתן לראות את החתך בכורסת מונקו במיקום התואם את המקום בו הונחה ידו הימנית אשר ביצעה תנועה לאורך הכרית; וכן בת/6 ניתן לראות חתך בספת ג'ניפר המתיישב היטב עם המקום בו ישב הנאשם, היינו שלא בצמוד לדופן אלא במרחק התואם (במראה עיניים בלבד כמובן) את מיקום החתך עם המקום בו הונחה ידו הימנית.

16. נקודה נוספת הרלוונטית לצורך השלמת "הפאזל" עניינה בסרטון המסתיים בספרות 5706 בו ניתן לראות בשעה 13.05.36 את הנאשם יושב על ספה אשר לא נמצאה בהמשך חתוכה על ידי צוות החנות. נקודת זמן זו היא לאחר שהנאשם עבר כבר בארבעת המקומות הקודמים. בשלב זה ניתן לראותו מתיישב על הספה ומבחין (במבט חטוף לשמאל) בעובד החנות שמתקרב לעברו, הוא קם מיד ופונה לעבר היציאה. העובד מנופף לו לשלום, הוא מנופף חזרה ויוצא מהחנות (ראו גם עדות העובד בת/14 שהוגשה בהסכמה).

17. סיכומי של דבר. המעשים המיוחסים לנאשם מתועדים. עם זאת, כפי שצינתי לעיל, לא ניתן לראות את הנאשם מבצע פעולת חיתוך במקרים "החשודים", בוודאי שלא בבירור ובאופן המאפשר להגיע למסקנה מרשיעה על בסיס זה בלבד. עם זאת, תיעוד המעשים בסרטונים אינו ניצב בחלל הריק וקיימות ראיות נוספות היוצרות לדעתי מארג נסיבתי בעל משקל ממשי היוצר מסקנה מרשיעה. אנמק להלן עמדתי.

18. עיון בסרטונים מלמד כי התנהגות הנאשם היא מכוונת מטרה. הנאשם נכנס לחנות ופנה מיד וללא כל השתהות לשבת על הספה. מרגע כניסתו, במשך דקה (בלבד), הוא התיישב בארבעה מקומות שונים בחנות. הוא ביצע בעת ישיבתו בכל המקומות פעולות "חשודות" שהתבטאו בישיבה לפרק זמן קצר מאוד בכל פעם; ישיבה עם יד מאוגרפת באופן המתיישב עם הסתרה של חפץ כלשהו; ביצוע תנועות עם ידו הימנית המתיישבות עם פעולת חיתוך; והכנסת היד הימנית לכיס המכנסיים לאחר הקימה. כמו כן באחד המקרים ניתן היה להבחין בחפץ כלשהו המצוי בידו הימנית. הנאשם נכנס לחנות, ביצע את פעולות הישיבה המתוארות לעיל ויצא כלעומת שבא לאחר שתי דקות בלבד מבלי שבא בדברים עם מי מעובדי החנות.

19. הוכח כי לאחר כשעתיים (ת/14 שהוגש בהסכמה) נמצאו בארבעת המקומות בהם ישב הנאשם חתכים בכריות, במקומות המתיישבים היטב עם מיקום ישיבתו ומיקום ידו הימנית. כמו כן, לא נמצאו נזקים במקומות אחרים.

20. איתור הנזקים פרק זמן קצר לאחר שהנאשם ישב במקומות אלו בדיוק (לרבות מיקום ידו הימנית) בשילוב התנהגותו בחנות כפי שתוארה לעיל, מהווה ראיה נסיבתית ברורה לפיה הוא שגרם להם.

21. כאן המקום לשאול, שמא יש בעובדה שהנאשם לא פגע בכרית האחרונה עליה ישב, מחלישה את המסקנה המרשיעה העולה מיתר הראיות שפורטו לעיל (סרטון 5706). לדעתי התשובה היא בשלילה והתנהגותו באירוע זה אף מהווה ראיה נוספת לפאזל המרשיע. אסביר. מעיון בסרטון 5706 עולה כי הנאשם התיישב על ספה נוספת וכאשר הבחין בעובד החנות מתקרב לעברו (אברהם דודו, ת/14) קם מיד ויצא מהחנות. העובד עוד הספיק לנופף לו לשלום מרחוק, הנאשם הפטיר לעברו נפנוף כשגבו אליו ויצא מהחנות. התנהגות הנאשם נראית כאילו הופרע במלאכתו ומשך אין מדובר בפעולה באותם "תנאי עבודה" כפי שהיו בעת ישיבתו על יתר הכורסאות. אין אפוא להקיש ממקרה זה לעבר יתר המקרים ואין מדובר בראיה המחלישה את המסקנה שיש להסיק מיתר הראיות. אדרבה: עזיבתו הבהולה את המקום מתיישבת עם תחושת אשמה וחשש להיתפס ויש בכך דווקא לחזק את יתר הראיות ולא להחלישן.

22. יש לזכור עוד שגרסת הנאשם היא שהגיע לחנות על מנת לקבל חזרה את הנדנדה שהשאיר וכי הדבר לא התאפשר בשל כך שמנהל החנות היה עסוק (בעמ' 24, בש' 13; בעמ' 25, בש' 4; ת/10, בש' 16). עזיבתו המהירה את החנות, תוך שאחד העובדים מנופף לו לשלום ומבלי שהוא פונה אליו בבקשה לקבל את הנדנדה, עומדת בניגוד מוחלט לגרסתו בדבר סיבת הגעתו לחנות, ומתיישבת היטב עם תחושת אשם וניסיון להימלט מהמקום. אזכיר עוד שהנאשם לא הגיע לאחר מכן ועד היום (בחלוף שנתיים) ליטול את הנדנדה שבגינה ניהל הליך משפטי והיא עדין מצויה בחנות. התנהגות הנאשם סביב הישיבה על ספה זו מחזקת אפוא את יתר הראיות ומוסיפה למסקנה המפלילה וזאת חרף העובדה שבמקרה זה לא נגרם נזק לספה.

23. נושא אחרון זה מביאנו לדין בדבר קיומו של מניע לפגיעה בבעלי החנות. כאמור, אין מחלוקת שהנאשם ניהל הליך משפטי נגד החנות וניתן פסק דין לחובתו זמן קצר טרם הגעתו לחנות. הפסדו בהליך בהחלט יכול להוות מניע לרצונו לגרום נזק לבעלי החנות. בעניין זה קבעה הפסיקה כי "הוכחתו של מניע אינה דרושה להרשעה במישור האחריות הפלילית... לקיומו או היעדרו של מניע יכול להיות משקל ראייתי, כך שקיומו עשוי לחזק את הראיות הנסיבתיות הקיימות, והיעדרו עשוי לכרסם בהן" (ע"פ 3263/13 דוד בן שטרית נ' מדינת ישראל (19.3.2017)). משכך, קיומו של מניע לגרום נזק מחזק במקרה זה את הראיות הנסיבתיות הקיימות לחובת הנאשם.

24. לכך יש להוסיף את התרשמותי מהנאשם. הנאשם אמנם כפר במעשה, אך במהלך עדותו לא טען ולו פעם אחת באופן ישיר וברור כי לא עשה את המעשה המיוחס לו. הנאשם אמנם טען כי מה שמיוחס לו "זה הזוי" (בעמ' 23, בש' 2), אך כל עדותו הראשית עסקה בנושאים טכניים באופיים, כגון שהחתך אינו ממוקם סמוך למקום בו ישב; כי החפץ שהחזיק ביד ימין עבר ליד שמאל ובטענה שהסרטונים שבת/3א' לא הוצגו בפניו במשטרה. גם בחקירה הנגדית לא טען ולו פעם אחת כי מדובר בעלילה או שלא ביצע את המעשה, אלא טען טענות "שבהיגיון" כגון שהוא "אינו קוסם" ולא יכול היה לבצע המעשים באופן בו ישב; כי החזיק בידו מפתח (היינו שלא מדובר בחפץ שיכול לבצע חתך (ועל כך בהמשך)); כי המשטרה המתינה שבעה ימים עד שהתקשרה אליו; וכי חוקרי המשטרה לא בחנו את הכריות בעצמם. טענות אלו הן כמובן לגיטימיות, אך בצייני את הדברים ביקשתי להראות כי הנאשם לא הותיר בי רושם של אדם חף מפשע אשר התרגשה עליו צרה בדמות כתב אישום בגין עבירה שלא ביצע, אלא הרושם שהותיר בי הנאשם היה של מי שלא אמר אמת בעדותו וניסה לחלץ עצמו בטענות טכניות-פיזיות בלבד.

25. כמו כן, הראיתי לעיל שטענת הנאשם בדבר סיבת הגעתו לחנות נמצאה בלתי נכונה והוא לא הגיע על מנת לקחת את הנדנדה, שאחרת לא היה עוזב את החנות לאחר שתי דקות בלבד ומבלי לדבר עם איש. כמו כן טענתו לפיה איש לא התייחס אליו ולכן עזב, נמצאה אף היא בלתי נכונה שכן אחד העובדים ניסה לפנות אליו אך הוא מיהר לצאת מהחנות באופן הנראה כהימלטות. נתון זה עומד בבסיס האישום והוא בעל משמעות רבה לעניין הערכת המהימנות.

26. אף הסבריו בדבר הסיבה מדוע ישב על הכורסאות היו בלתי משכנעים באופן קיצוני ומצאתי אותם בלתי אמינים. הנאשם טען שישב על הכורסאות כי הוא "בודק את החומר...שיהיה קשה שלא לשקוע בספסל" (בעמ' 23 בש' 5) וביקש בכך לומר כי הוא בדק את טיב המוצר, משל הוא עומד לרכוש כורסה. ואולם התנהגותו בחנות אינה מתיישבת עם האפשרות שהגיע לרכוש מוצר כלשהו. הנאשם נראה יושב על הכורסאות לפרק זמן קצר ביותר (כשנייה אחת ברוב המקרים) באופן שאינו מאפשר בדיקה רצינית של טיב המוצר. הוא אינו פונה לאיש מעובדי החנות בדבר המוצרים ואף עוזב את המקום בדיוק כאשר אחד העובדים יוצר עמו קשר עין. סה"כ הוא נמצא בחנות שתי דקות בלבד. לא כך נוהג מי שמבקש לרכוש מוצר. יתרה מזו, הנאשם זה עתה סיים סכסוך משפטי עם החנות ולטענתו, כאמור, הגיע ליטול את המוצר הפגום שהשאיר בחנות לפני זמן רב. אין זה סביר בעיני כי ביקש בשלב זה לרכוש מוצר כלשהו מחנות זו והדברים ברורים. טענתו, אפוא, בדבר הסיבה בגינה התיישב על הכורסאות נמצאה בעיני בלתי הגיונית באופן קיצוני ובשילוב הרושם השלילי שהותיר עלי, אינני מקבלת כלל ועיקר.

27. לכך אוסיף שאף בחקירתו במשטרה ניתן לזהות סימנים ברורים של מי שאינו טוען לחפות או לאשמת שווא. תשובות הנאשם בחקירתו היו מתפתלות והוא נמנע ממתן תשובות ברורות לשאלות הישירות שהופנו כלפיו. הוא אף ניסה להרחיק עצמו בתחילה מביצוע העבירה בטענה כי לא ישב על הכורסאות ורק לאחר שהוצגו בפניו הסרטונים אישר עובדה זו וטען שעשה כן על מנת לבדוק אם נוחות הן. הרושם הכללי העולה מהחקירה הוא של הסתרה ואי אמירת אמת. כמו כן כאשר הוטח בו החשד לפיו הוא שגרם לנזק השיב מיוזמתו "נכנסתי עם ידיים פתוחות ויצאתי עם

ידיים פתוחות" (ת/10; ש' 115) תשובה שיש משום תמיהה ברורה ואף גילוי תחושות אשם.
28. סיכומי של דבר, התמונה היא כזו:

(-) הנאשם היה מצוי בסכסוך משפטי עם החנות והפסיד;

(-) הנדנדה מושא הסכסוך הייתה מצויה בחנות והוא היה רשאי לקבלה;

(-) הנאשם הגיע לחנות זמן קצר לאחר קבלת פסק הדין, הוא שהה בה שתי דקות, לא שוחח עם איש, התיישב על ארבע כורסאות באופן מחשיד ותוך ביצוע תנועות חשודות בידו. הוא אף נראה אוחז חפץ ביד זו. כאשר התיישב על כורסה נוספת נצפה על ידי אחד העובדים, קם ועזב בבהלה את החנות;

(-) על ארבע מהכורסאות שישב הנאשם נמצאו לאחר זמן קצר חתכים. לא נמצאו חתכים על כורסאות אחרות; החתכים מצויים במיקום המתיישב היטב עם מיקום ידו של הנאשם;

(-) הסברי הנאשם בדבר סיבת הגעתו לחנות וישיבתו על הכורסאות נמצאו בלתי אמינות;

29. לדעתי, ממכלול ראיות נסיבתיות אלו, עולה מסקנה אחת הגיונית בלבד והיא שהנאשם הוא שביצע את החתכים בספות שבחנות. ראו:

"ראיה נסיבתית, שלא כמו ראיה ישירה, אינה מוכיחה במישרין את הטעון הוכחה, אלא היא מוכיחה נסיבה, דהיינו, מצב עניינים מסוים. מצב עניינים זה יכול לשמש בסיס לקביעת קיומו של הטעון הוכחה, זאת, על דרך של מסקנה הנובעת מן השכל הישר, נסיון החיים והיגיון...מלאכתו העיקרית של בית המשפט בבוחנו ראיה נסיבתית היא לקבוע את המסקנה המתחייבת ממנה ... הואיל ועסקין במסקנה כאמור, קבעה הפסיקה כי התנאי לקבלתה הוא היותה של אותה מסקנה - מסקנה הגיונית אחת יחידה, והעדר כל תזה חלופית סבירה אחרת ... לא למותר לציין, כי הלכה עימנו שאין צורך לבחון את כוחה הראייתי של כל ראיה וראיה נסיבתית בגפה ובאורח עצמאי, אלא יש לבחון את התצרף הראייתי כולו (שיכול לכלול ראיות נסיבתיות בלבד או שילוב של ראיות נסיבתיות וראיות ישירות), שכן, לא אחת, חד-משמעויות של המסקנה עולה מתוך התמונה המתגבשת מן המקבץ הראייתי כולו, בה בעת שבחינת כל פריט בנפרד חסרה כוח זה" (ע"פ 7860/10 אליהו אלפסי נ' מדינת ישראל (5.2.2013)).

30. בעניין ראיות נסיבתיות נוהג כידוע המבחן התלת שלבי, לפיו לאחר שבית המשפט קבע את הראיות הנסיבתיות הרלוונטיות, משקלן, עצמתן והתמודד עם הקשיים שבהן, והגיע למסקנה כי הן מצביעות כאפשרות יחידה אחת בלבד על אשמת הנאשם "ויעבר הנטל הטקטי לכתפיו של הנאשם, על מנת שיוכל להעלות ספק סביר בדבר אשמתו ... קיומו של ספק סביר, ככל שהוא נוגע לראיות נסיבתיות מפלילות, משמעו כי ניתן להסיק מן הראיות הנסיבתיות הסבר אפשרי אחר השולל אחריות פלילית" (ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' מאיר קריאף (21.1.2015)).

31. בעניין הגרסה האחרת שעל הנאשם להציג לראיות הנסיבות נקבע כי:

" לא כל הסבר חלופי שולל את הרשעת הנאשם; כאשר מדובר בהסבר מאולץ או תאורטי, שאינו מעורר ספק סביר כלשהו, יורשע הנאשם...חשוב לציין כי אף שהחלק השלישי של

המבחן מעביר כביכול את נטל ההסבר אל כתפי הנאשם, מדובר בנטל טקטי בלבד; בסופו של דבר, חובתה של התביעה היא להוכיח מעבר לספק סביר את אשמתו של הנאשם, והיא גם זו אשר צריכה להוכיח שהמסקנה הסבירה היחידה העולה מן הראיות הנסיבתיות היא מסקנה מרשיעה; יחד עם זאת, יש משמעות רבה לגרסה הנמסרת מפיו של הנאשם ולמהימנותה, וזו נלקחת בחשבון שעה שבית המשפט בוחן אם קיימים הסברים סבירים אחרים למכלול הראיות. הנטל המוטל על הנאשם להציג הסבר חלופי סביר לראיות הנסיבתיות, יכבד ככל שראיות אלו מבססות מסקנה מפלילה חזקה. (ע"פ 3652/14 מוחמד כנעאני נ' מדינת ישראל (28.12.2015))

32. אעבור כעת לבחון אם הנאשם הצליח להציג אפשרות סבירה שהראיות שהוצגו אינן מחייבות את המסקנה עליה הצבעתי.

33. מעבר לכפירה הכללית במעשה, טענתו המרכזית של הסנגור היא שלא ניתן לשלול שאדם אחר ביצע את הנזק לפני הגעת הנאשם למקום או לאחר עזיבתו. בעניין זה טוען הסנגור שהמשטרה העתיקה סרטונים באורך של דקות ספורות בלבד מיום האירוע (בעת נוכחות הנאשם בחנות) וכי מדובר במחדל חקירה שיש בו להטיל ספק בראיות המאשימה.

34. אבחן אפוא אם קיימת אפשרות סבירה שהמעשה נעשה לפני הגעת הנאשם לחנות, או לאחר עזיבתו. הבחינה תיעשה אף בזיקה לטענה בדבר היעדר סרטונים מפרקי זמן אלו. תשובה חיובית, תביא כמובן לזיכוי הנאשם.

35. האפשרות שהמעשה נעשה לפני הגעת הנאשם, דומה שנסתרת מגרסתו שלו. לו כך היה המצב, היה הנאשם מודע לו וטוען זאת בעדותו ואף בחקירתו במשטרה אשר הייתה כשבוע לאחר מכן. מדובר בחתכים ברורים וגלויים אשר לו היו קיימים עת התיישב הנאשם על הספות, הוא היה רואה אותם בהכרח. עצם העובדה שהוא לא העיד על עובדה זו, מלמדת שלא כך היה המצב בעת הגעתו.

36. יתרה מזו. מנהל החנות, עוז, מסר בעדותו כי בדק את התצוגה בתחילת יום העבודה ולא הבחין במשהו חריג (בעמ' 17) כך שהאפשרות שעם פתיחת החנות הנזק היה קיים, אינה סבירה. האפשרות שמישהו אחר התיישב בפרק הזמן הקצר שבין פתיחת החנות ועד הגעת הנאשם בדיוק על אותן ארבע כורסאות עליהן הוא ישב וגרם לנזקים במיקום המדויק בו התיישב הנאשם בכל כורסה, היא תיאורטית בלבד בעיני. בוודאי כאשר מביאים בחשבון את העובדה שהנאשם לא טען שראה את הנזקים עת ישב על הכורסאות.

37. האם קיימת אפשרות סבירה שהנזק נגרם בפער שבין עזיבת הנאשם את המקום ועד גילויו. גם כאן מדובר בפרק זמן קצר אשר הוערך על ידי אחד העובדים בשעתיים לערך (ת/14). גם במקרה זה, כמו ביחס לאפשרות שהנזק נגרם לפני הגעת הנאשם, מדובר לדעתי באפשרות תיאורטית בלבד ועל כן בלתי סבירה. גם כאן, האפשרות שאדם אחר הגיע לחנות בפרק זמן קצר זה של שעתיים וגרם לנזקים בדיוק באותם מקומות בהם התיישב הנאשם, היא בלתי סבירה ואף אם היא אפשרית, הרי שהיא תיאורטית בלבד, וכזו שאינה מקימה ספק סביר בראיות המאשימה.

38. ודוק: לו מדובר היה בנזק בכורסה אחת, ייתכן שאפשרות זו הייתה סבירה. ואולם אינני יכול לקבלה כסבירה (ולו ברמת יצירת ספק סביר) כאשר היא חוזרת על עצמה בארבעה מקומות שונים מתוך מספר רב יחסית של מקומות ישיבה. מדובר במקריות שהאפשרות שתתרחש היא תיאורטית בלבד על רקע מכלול הנסיבות שפורטו לעיל.

39. אציין בעניין זה עוד כי עוז טען שכאשר עשתה החברה בדיקה במצלמות לאיתור הגורם לנזק, לא הבחינו במישהו אחר שהתיישב על הכורסאות האלו משעת הפתיחה ועד גילוי הנזק. לכאורה, נתון זה מלמד בוודאות שאין אפשרות (אף לא תיאורטית) שאדם אחר גרם לנזק, אך לא ניתן היה להבין מעדות זו האם עוז עצמו הוא שעשה את הבדיקה, או שמא מנהלי החברה אשר לא העידו. משכך, לא נתתי כל משקל לעדותו בעניין זה, אך כאמור, מצאתי גם ללא עדות זו את טענת הנאשם כי אדם אחר גרם לנזק, בלתי סבירה.

40. טענה נוספת של הנאשם כי היא החפץ הנראה בסרטון שהחזיק בידו הוא מפתח אשר אינו יכול לגרום לחתך. טענה זו אין בה ממש והיא בוודאי אינה מביאה למסקנה לפיה הנאשם לא יכול היה לבצע את העבירה. מסרטון 4811 ניתן לראות כי הנאשם אכן אוזח ביד שמאל חפץ שייתכן שהוא מפתח הרכב ואולם ביד ימין ניתן לראותו אותה עת מכניס חפץ אחר לכיס מכנסיו. מדובר אפוא בשני חפצים שונים, כך שהעובדה שאפשר שהחזיק גם מפתח, אינה מפחיתה מעצמת הראיות שתוארו לעיל.

41. סיכומי של דבר, המאשימה הציגה מארג ראיות נסיבתיות אשר מביא למסקנה אחת ויחידה לפיה הנאשם הוא אשר גרם לנזק המתואר בכתב האישום. לא עלה בידי הנאשם להציג תרחיש סביר שיש בו להטיל ספק בראיות המאשימה ובמסקנה היחידה העולה מהן. למסקנה זו מגיע אני גם בהביאי בחשבון את טענת הסנגור בדבר מחדל החקירה שהתבטא בכך שהמשטרה העתיקה רק שתי דקות מתוך יום העבודה הרלוונטי. מסכים אני עם הסנגור כי בכך שגתה המשטרה וכי היה עליה להעתיק לכל הפחות את השעות שבין פתיחת החנות ועד גילוי הנזק. אני מניח שההחלטה להעתיק רק פרק זמן זה נבעה מכך שמנהל החנות מסר למשטרה כי לאחר עיון במצלמות הנאשם הוא שביצע את המעשה והפנה אותה לזמנים הרלוונטיים. ואולם, אל לה למשטרה לקבל טענות אלו של מתלונן ולאפשר לו להכתיב לה את היקף ואופי הראיות שיאספו. בעניין סרטוני מצלמות אבטחה יש להבין שמדובר בראיות מתכלות ואפשר שעד אשר יבין צוות החקירה שלמרות טענת המתלונן קיימת חשיבות לראות פרק זמן רחב יותר מזה שהועתק, יתרת הסרטון תמחק. במקרה זה אכן היה מקום להעתיק את הסרטונים המתעדים את פרק הזמן שבין פתיחת החנות ועד גילוי הנזק. לו כך היה נעשה ניתן היה לדעת בוודאות האם מישהו אחר אכן ישב בכל המקומות בהם ישב הנאשם ושנמצאו בהם חתכים.

42. ואולם חרף מחדל זה שגרם לחסר ראייתי, אינני סבור שהוא מכרסם בראיות המאשימה באופן המקים ספק סביר בדבר אשמת הנאשם. ההלכה בעניין מחדלי חקירה קובעת כי "אכן, מוטלת על החקירה המשטרתית המשימה למצוא ראיות לחשיפת האמת - בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו ... אולם, עובדת קיומו של מחדל חקירה אין בה, כשלעצמה, להביא לזיכוי של נאשם, ועל בית המשפט לתת דעתו לשאלה האם חרף קיומו של המחדל, הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו" (ע"פ 2286/14 גייבדנוב נ' מדינת ישראל (23.11.2015)). כן נקבע כי "יש לבחון ... האם בשל מחדלי החקירה הנטענים, נפגעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך

הוגן. בחינה זו נעשית, תוך שקלול המחדלים הנטענים אל מול התשתית הראייתית שהונחה בפני הערכאה הדיונית." (ע"פ 5633/12 נ' מדינת ישראל (10.7.2013)).

43. סבור אני כי עצמת הראיות שהובאה על ידי המאשימה, אל מול גרסת הנאשם וחוסר האמון שנתתי בה, מביאים למסקנה לפיה אין בחסר ראיתי זה להקים ספק סביר במסקנה המרשיעה ואין בו להביא לכדי חשש שהגנת הנאשם קופחה ונמנעה ממנו האפשרות להתמודד כראוי עם חומר הראיות. הראיתי לעיל כי האפשרות שאדם אחר גרם לנזק בדיוק באותם ארבעה מקומות בהם ישב הנאשם (מתוך עשרות מקומות ישיבה בחנות) ותוך מיקום מדויק של החתך ביחס למיקום ידו של הנאשם, היא תיאורטית בלבד ולכן הגם שמדובר במחדל חקירה, החסר הראיתי אינו מטיל ספק סביר בראיות המאשימה, שכן האפשרות שהיה נראה בסרטון אדם אחר הגורם לנזק אינה סבירה אלא היא תיאורטית בלבד.

44. סיכומי של דבר, המאשימה הוכיחה שהנאשם הוא שגרם לנזקים שתוארו בכתב האישום. הנאשם מיקד טיעונו ביסוד העובדתי ולא טען דבר לענין היסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו (פזיזות). בכל מקרה, לאור אופי החבלות המעידות על מעשה וונדליזם מכוון ולא מקרי, ברי שהיסוד הנפשי מתקיים.

45. אני מרשיע אפוא את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ח אלול תש"פ, 07 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים